В старої вільхи листя ще зелене...
Полум’яніють пурпурові клени,
Вона ж, здається, заблукала в літі,
Міцний ще стовбур і тужаве віття.

Вона потроху стала забувати,
Що їй також потрібно відлітати,
Бо сонячна здригається мембрана
Як на полотнах Марчука Івана.

Вже холоди стоять на переправі,
А вільха літо ще не доспівала,
Ще кучеряве листячко тремтливе,
І видається, все іще можливе.

А ліс цвіте у спалахах осінніх,
Ніщо нам не віщує потрясіння,
Сяйна пора для тихої задуми,
І дно глибоке у краплині суму.

Бо мить – і знов міняється картина –
Тьмяніє явір, обліта калина.
Чудної вільхи листячко погідне
Про щось згадало і поволі блідне…

Стікає з осокорів тихе світло,
Усі ми чимось платимо за літо,
Усіх гойда від листвяної дрожі,
Всі восени ми на дерева схожі…

Наталя Дзюбенко-Мейс